

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 15845

гр. София, 12.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: В. М. С.

като разгледа докладваното от В. М. С. Гражданско дело № 20231110143869 по описа за 2023 година

Производството е образувано по **искова молба вх. № 220864/04.08.2023 г.** на [фирма] ЕАД срещу М. Ж. Е., гражданин на Република Германия, родена на ***** г., с която са предявени при условията на обективно кумулативно съединяване осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответницата да заплати на ищеца следните суми: 1./ сумата в размер на **1 692,67 лева** – главница, представляваща незаплатена цена на доставена топлинна енергия за битови нужди през периода 01.06.2020 г. – 30.04.2022 г. за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ул. № , ет., с абонатен № ; 2./ сумата в размер на **28,14 лева** – главница, представляваща неплатена цена на предоставена услуга за дялово разпределение за периода м.06.2020 г. – 30.04.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка една главница, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане, 3./ сумата в размер на **228,02 лева** – мораторна лихва върху първата главница за периода 15.09.2021 г. – 13.07.2023 г., и 4./ сумата в размер на **6,00 лева** – мораторна лихва върху втората главница за периода 15.08.2020 г. – 13.07.2023 г.

В исковата молба се излагат фактически твърдения, че ответницата, в качеството на собственик на процесния топлоснабдения имот, е потребител на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, поради което е обвързана от договор за продажба при Общи условия, приети от топлопреносното дружество. Твърди се, че през исковия период за процесния имот е била доставяна ТЕ, цената за която е платима месечно, като падежите за плащане са определени в съответните приложими през този период Общи условия. Поддържа се, че съгласно чл. 155, ал. 1, т. 2 ЗЕ стойността на потреблението е начислявана по прогнозни месечни вноски, като в края на всеки отоплителен сезон са изготвяни изравнителни сметки на база реален отчет на уредите за дялово разпределение от фирмата, извършваща дялово разпределение на доставяната топлоенергия в сградата етажна собственост по местонахождение на имота. Посочва се, че ответницата не е изпълнила задълженията си за заплащане цената на потребената ТЕ и на услугата дялово разпределение през исковия период, като поради забавата за плащане дължи и мораторна лихва върху главниците след изтичане на установения в Общите условия падеж. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

Препис от исковата молба, ведно с приложените към нея документи, са изпратени на ответницата на посочения в исковата молба адрес за призоваване, съответстващ на адреса на топлоснабдения недвижим имот. Видно от върналия се отрязък от съобщение до адреса /л. 40 от делото/ ответницата не е установена на същия, вкл. са събрани данни от съсед, че търсеното лице не им е познато. С разпореждане на съда от 17.01.2024 г. /л. 54 от делото/ е разпоредено връчване на препис от книгата, ведно с разпореждането по чл. 131 ГПК, по реда на чл. 47, ал. 1 ГПК, вкл. чрез залепване на уведомление. На 25.02.2024 г. връчителят, съобразно предвиденото в чл. 47, ал. 1 и ал. 2 ГПК, е залепил уведомление на адреса, като в законоустановения срок ответницата не се е явила в съда и не е получила препис от исковата молба. След служебно извършени справки съдът е констатирал, че за лицето М. Ж.

Е. липсват записи на данни в Национална база данни „Население“ и в МВР – Дирекция „Миграция“ /същата не е лице със статут на временно или постоянно пребиваващ на територията на Република България/, не се установяват данни и за регистрирани трудови договори, по които същата да е страна. От изискана справка от МВР – Главна дирекция „Гранична полиция“ се установява, че при извършени справки в АИС ГК за периода 01.01.2014 г. – 08.01.2024 г. липсват записи на данни за преминавания през ГКПП на Република България на лице с близки установъчни данни до тези на М. Ж. Е., родена на ***** г.

По делото не е спорно, че ответницата М. Ж. Е. е гражданин на Република Германия – в този смисъл отразеното в приложения на л. 9 от делото нотариален акт за собственост на недвижим имот, придобит по давност и наследство, както и признанието на ищеца, обективизирано в титулната част на исковата молба.

Международната компетентност на съда да разгледа спора, с който е сезиран, представлява абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимостта на исковото производство, за която съдът следи служебно съобразно нормата на чл. 28 КМЧП.

При преценката относно компетентността на българския съд да разгледа предявените пред Софийски районен съд обективно съединени иски следва да се съобразят правилата на Регламент 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12.12.2012 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, намиращ приложение по отношение на съдебни производства, образувани след 10.01.2015 г., каквото и е настоящото.

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно, кумулативно съединени иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответницата да заплати на ищеца суми за доставена топлинна енергия и дялово разпределение до собствен на последната имот, находящ се в гр. София, ул. № , ет., с абонатен № , ведно с натрупаните мораторни лихви.

В настоящия случай делото е с международен елемент поради обстоятелството, че ответницата М. Ж. Е. е **чужд гражданин**, а негов предмет е **потребителски спор** /изводи в този смисъл следват и от практиката на СЕС – така решение по съединени дела С-708/17 и С-725/2017/, произтичащ от договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди, сключен при Общи условия на топлофикационното дружество, т. е. **за цел, която не е свързана с търговска или професионална дейност на ответницата**.

Съгласно чл. 17, вр. чл. 18 § 2 от Регламент /ЕО/ № 1215/2012 г., компетентен да разгледа спорове, свързани с потребители, е съдът на държавата – членка, **където потребителят има обичайно местоживее**не. Тази компетентност може да се пророгира само със изрично споразумение, сключено **след възникването на спора** или **при явяване на ответника пред съда, сезиран с иска** - арг. от чл. 19 и 25 и чл. 26 от Регламент /ЕО/ № 1215/2012 г. Съгласно чл. 26, извън компетентността, която произтича от други разпоредби на настоящия регламент, компетентен е този съд на държава членка, пред който се яви ответникът. Това правило не се прилага, когато ответникът се явява, за да оспори компетентността на съда, или когато друг съд има изключителна компетентност по силата на чл. 24. Пророгацията е приложима и по делата по раздел 4 - относно потребителски договори и се осъществява чрез явяване на ответника за участие в процеса без да оспорва компетентността на съда – чл. 26 § 1. В практиката си ВКС приема, че "явяване" по смисъла на чл. 24 от Регламент /ЕО/ № 1215/2012 г. представлява подаването на отговор на исковата молба, което е т. нар. "първо защитно действие" /съгласно практиката на СЕО - така решение на СЕО от 20.05.2010 г. по дело С-111/09 и решение на СЕО от 27.02.2014 г. по дело С 1/13/. В определение № 18/13.01.2017 г. по ч. т. д. № 1734/2016 г. на ТК на ВКС се приема, че ответникът може да оспори компетентността на българския съд да разгледа делото, позовавайки се на чл. 16 § 2 от Регламент /ЕО/ № 44/2001 г. с отговора на исковата молба. При липса на такова оспорване, изрично подаденият отговор представлява приемане на легитимността на юрисдикцията и непротивопоставяне български съд да разгледа делото. По аргумент от обратното, неподдаването на отговор следва да се приравни на липса на "явяване" по смисъла на чл. 26 от Регламент /ЕО/ № 1215/2012 г. /чл. 24 от Регламент /ЕО/ № 44/2001 г. /.

По делото няма твърдения и данни за сключено след пораждане на спора споразумение относно компетентността на съдилищата в Република България.

В процесния случай, в законоустановения срок по чл. 131 ГПК, ответницата М. Ж. Е.

не е депозираща отговор на исковата молба. Поради това и с оглед на изложеното по-горе, за да се приеме, че българският съд е компетентен да разгледа и да се произнесе по предявените искове, следва да бъде установено, че М. Ж. Е. има местожителство/обичайно местопребиваване в Република България.

За да може да се прецени дали ответницата в настоящото производство има местоживее в Република България, следва да се съобрази нормата на чл. 62 от Регламент /ЕО/ № 1215/2012, където е посочено, че *„За да определи дали една страна има местоживее в държава членка, чиито съдилища са сезирани по дело, съдът прилага вътрешното си право“*. Вътрешното право на Република България определя като обичайно местопребиваване на физическото лице мястото, в което то се е установило преимуществено да живее, без това да е свързано по необходимост с регистрация или разрешение за пребиваване или установяване, като за определянето на това място трябва да бъдат специално съобразени обстоятелства от личен или професионален характер, които произтичат от трайни връзки на лицето с това място или от намерението му да създаде такива връзки.

В случая по делото е установено, че относно лицето М. Ж. Е. няма вписани данни за регистриран постоянен и/или настоящ адрес на територията на Република България – в този смисъл справка от Национална база данни „Население“ на л. 41 от делото. От приложения по делото като писмено доказателство Нотариален акт за собственост на недвижим имот от 09.01.2018 г. на нотариус И. Н., с рег. № . на НК, който като официален документ се ползва с материална доказателствена стойност относно удостовереното от нотариуса и представените пред него документи, вкл. тези за самоличност, се установява, че М. Ж. Е. е гражданин на Република Германия, както и че там се намира нейният постоянен адрес.

От разписките към изпратените по делото съобщения до посочения в исковата молба адрес за призоваване, съответстващ на адреса на топлоснабдения жилищен имот /единственият установен по делото евентуален адрес за призоваване на ответницата/, е видно, че М. Ж. Е. не пребивава там /в какъвто смисъл са и събраните от връчителя данни от съседите, че не познават ответницата/, а от направена служебно справка за регистрирани трудови договори, сключени с нея, се установява, че не са налице данни за такива.

Видно от представеното по делото писмо от 11.01.2024 г., издадено от МВР – Дирекция „Миграция“, в поддържания от дирекцията архив не се установяват данни за подавани заявления и издавани удостоверения/разрешения за пребиваване в Република България за лицето М. Ж. Е., родена на ***** г., нито данни за деклариран/заявен адрес.

По делото са направени опити за връчване на книжа на ответницата по реда на чл. 47 ГПК, вследствие на които лицето М. Ж. Е. не се е явило в канцеларията на съда и не е получило съдебните книжа. С декларация, обективизирана в молба от 08.01.2024 г., ищецът е заявил, че не му е известен друг адрес на ответницата /извън този на топлоснабдения имот/, вкл. такъв за призоваване в чужбина.

След така извършените служебни справки и процесуални действия с цел установяване адрес за призоваване на ответницата М. Ж. Е., съдът формира извод, че по делото не са събрани каквито и да е данни за обичайно местопребиваване на последната на територията на Република България. За пълнота следва да се посочи, че по делото не се установява имотна обвързаност на лицето с българската страна. Макар принципно въпросът за качеството на ответницата на титуляр на вещно право върху процесния жилищен имот да е такъв по същество на спора, в случая съдът, без да обсъжда последния, намира, че не могат да бъдат пренебрегнати данните по делото, събрани след многократни посещения на адреса, вкл. залепено уведомление, че лицето не е познато на съседите, независимо дали е собственик на имота или не. Поради това, при съобразяване правото на общността – чл. 17, вр. чл. 18 § 2 от Регламент /ЕО/ № 1215/2012, и с оглед осигуряване на дължимата от съда потребителска защита на ответницата – потребител, следва извод, че българският съд не е компетентен да разгледа предявените искове за вземания, произтичащи от договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди срещу лице, чието обичайно местопребиваване не е на територията на Република България, поради което и образуването пред него исково производство подлежи на прекратяване, като процесуално недопустимо. Това е така, тъй като в разглеждания случай съдът намира, че не би могъл да приложи по-различно третиране на потребителите по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди спрямо потребителите по договори за потребителски кредити, за които еднопосочно и трайно в съдебната практика се приема, че приложима е нормата на чл. 17, вр. чл. 18 § 2 от

Регламент /ЕО/ № 1215/2012 г. при определянето на международно компетентния съд да разгледа спорове, свързани с потребители /така Определение № 349/29.07.2022 г. по гр. д. № 449/2022 г. на СРС, ТК, и др./

При тези мотиви и на основание чл. 15 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОБЯВЯВА, че българският съд **НЕ Е МЕЖДУНАРОДНО КОМПЕТЕНЕТЕН** по исковете, предявени с искова молба вх. № 220864/04.08.2023 г. от [фирма] ЕАД, ЕИК , срещу М. Ж. Е., гражданин на Република Германия, родена на ***** г., въз основа на която е образувано гр. д. № 43869/2023 г. по описа на Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 29 състав.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. № 43869/2023 г. по описа на Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 29 състав.

Определението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд с частна жалба в едноседмичен срок от връчването му на ищеца.

Съдия при Софийски районен съд: _____